

Voorzitter: de heer Tom Dehaene

Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Vits tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de wanpraktijken die er zijn bij de aanwerving van buitenlands zorgpersoneel in Vlaanderen - 90 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Griet Coppé tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de situatie van buitenlandse verpleegkundigen in de Vlaamse zorgsector - 161 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Mijn vraag gaat over het onderzoek dat is uitgevoerd door de Artesis Hogeschool in Antwerpen en waaruit blijkt dat er wantoestanden zijn bij het aanwerven van buitenlandse verpleegkundigen.

Een eerste probleem lijkt de taalverwerving te zijn. De rekruteringsbureaus wensen hier absoluut niet in te investeren en bieden aan de buitenlandse verpleegkundigen taallessen via Skype aan. Een directielid van een zorginstelling gaf volmondig toe dat er geen begeleiding is van deze rekruteringsbureaus en dat verpleegkundigen worden gedropt in een niet-bemeubeld appartement. Eens de verpleegkundigen aan de slag zijn, trekken de rekruteringsbureaus zich terug en laten alles over aan de werkgever en de verpleegkundige.

Een van de markante vaststellingen in het onderzoek was dat, op één na, geen enkel rekruteringsbureau wou meewerken. Op zich is dit al veelzeggend.

Wanneer we kijken naar de arbeidsvoorwaarden, zien we dat de verpleegkundigen in vele gevallen tegen het laagste barema werken, ook al hebben ze een zekere anciënniteit in hun land van herkomst. Bovendien zouden de rekruteringsbureaus er een aantal onwettelijke praktijken op na houden zoals het vragen van een waarborg aan de kandidaat-verpleegkundige.

Het lijkt me dan ook dat er moet worden ingegrepen. Steeds meer verzorgingsinstellingen moeten vanwege de tekorten op de Vlaamse arbeidsmarkt een beroep doen op bijkomend personeel over de landsgrenzen heen. Dat blijkt ook uit het antwoord dat minister Muylers gaf op een schriftelijke vraag van mevrouw Coppé.

Ik ben absoluut niet tegen het tewerkstellen van buitenlandse arbeidskrachten, maar dan moet dat wel gebeuren zoals de Dienstenrichtlijn het voorschrijft, namelijk met evenwaardige arbeidsvoorwaarden voor evenwaardig werk. Deze rekruteringsbureaus doen dat via detachering. Op die manier omzeilen ze de loon- en arbeidsvoorwaarden.

Minister, in het actieplan ‘Werk maken van werk in de zorgsector’ stelt u duidelijk dat het aanwerven van buitenlandse zorgverstrekkers geen prioriteit is, maar het gebeurt wel. Er zijn ook tekorten op de Vlaamse arbeidsmarkt. In vele gevallen kan men dus niet anders. U belooft daarom de opgedane ervaring van enkele instellingen met buitenlandse werkkrachten te evalueren. Hoe ver staat het met deze evaluatie? Ik heb ook vernomen dat in het kader van Vlaanderen in Actie (ViA) een aantal afspraken met betrekking tot deze problematiek zijn gemaakt. De Vlaamse Regering en de sociale partners zouden zich in het kader van de arbeidsmigratie in de zorg- en welzijnsector engageren om een voorwaardenkader op te stellen. In welke timing wordt hiervoor voorzien? Welke bijkomende stappen zult u, gezien de problemen die er zich stellen bij het aantrekken van zorgpersoneel uit het buitenland, ondernemen om deze problematiek aan te pakken?

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Ik verwijs ook naar het genoemde onderzoek gevoerd door Ria Van Aert, waarin de situatie van Roemeense verpleegkundigen die in de Vlaamse zorgsector

worden tewerkgesteld, wordt bestudeerd. Er zijn enkele positieve kanten aan, namelijk de hoge levenskwaliteit, negen op de tien ondervraagden vinden de relatie met hun Belgische collega's en de werkgevers goed. Anderzijds zijn er ook enkele pijnpunten. Ze zouden te veel aan hun lot worden overgelaten en de problematiek van de taalkennis zou een barrière zijn bij het uitoefenen van hun beroep.

Ik verwijs ook naar het reeds genoemde actieplan 'Werk maken van werk in de zorgsector', waarin de Vlaamse Regering wil inzetten op voldoende instroom, doorstroom en retentiebeleid en waarbij het aantrekken van buitenlandse zorgverstrekkers geen prioriteit is. Het actieplan vermeldt eveneens dat om goed voorbereid te zijn, het aangewezen lijkt zowel de positieve ervaringen als de knelpunten van de betreffende instellingen in kaart te brengen.

Minister, u liet een gelijkaardig onderzoek uitvoeren. Wat zijn de resultaten van dit onderzoek? Zijn er knelpunten? Welke positieve ervaringen komen naar voren? Geeft dit onderzoek een zicht op het aantal buitenlandse verpleegkundigen dat in Vlaanderen ingezet wordt? Welke conclusies worden uit dit onderzoek getrokken? Zult u met de nieuwe kennis uit beide onderzoeken de Vlaamse visie betreffende het aantrekken van buitenlandse verpleegkundigen bijsturen?

Welke rol kan de Vlaamse overheid spelen om het aantrekken van buitenlandse beroepskrachten in de toekomst vlot te laten verlopen, op voorwaarde dat we hun voor gelijk werk gelijk loon kunnen aanbieden? Het begeleiden van deze buitenlandse beroepskrachten moet met de nodige steun gebeuren.

De kennis van de taal is essentieel voor de kwaliteit van de zorg. Hoe wilt u toezien op een betere taalopleiding voor deze buitenlandse verpleegkundigen?

Zult u de bevoegde rekruteringsbureaus aanspreken op hun verantwoordelijkheid om buitenlandse werknemers te begeleiden in hun zoektocht naar een geschikte woonst, wetende dat er een grote krapte is op de private woonmarkt?

Hoe denkt u over het idee om autochtone peters en meters op de werkvloer in te schakelen voor de begeleiding van buitenlandse verpleegkundigen? Het aantal personen dat in de zorgsector werkt, is krap. Men ziet het ook aan alle werkadvertenties die verschijnen. Het is dan ook heel belangrijk dat, als deze mensen worden aangetrokken, dit kan gebeuren met de nodige maatregelen zoals dat eigenlijk zou moeten.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, minister, collega's, ik wens me graag aan te sluiten bij de gestelde vraag maar zou willen vragen om deze problematiek breder open te trekken.

De resultaten van de studie van de Artesis Hogeschool Antwerpen zijn bekend. Een paar weken geleden hebben we in de commissie Economie een zeer interessante gedachtewisseling gehad over een gelijkaardige problematiek – wantoestanden met betrekking tot de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten in de zorgsector – naar aanleiding van een vraag van mevrouw De Vits. Een beetje tot mijn verwondering gaf minister Muylers een antwoord dat uiteraard volledig in overleg met u is opgesteld.

Minister, er is al verwezen naar uw actieplan 'Werk maken van werk in de zorgsector'. Ik zou u willen vragen om een en ander eens heel duidelijk in kaart te brengen – dat hoeft niet vandaag – zodat we hier met kennis van zaken over deze materie van gedachten kunnen wisselen. Het is een zeer uitgebreide problematiek. Er is enerzijds het probleem van de grote tekorten aan personeel in de zorgsector. Anderzijds zijn er ook de specifieke noden van de sector. Ik verwijs naar een specifieke nood: de talenkennis.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, minister, collega's, ik sluit me ook graag aan bij de vraagstellers, maar zou het ook wel iets ruimer willen bekijken.

Ik trek zeker de studie niet in twijfel, maar we moeten ze toch wel nuanceren. Er zijn uiteraard positieve verhalen in de studie, net zoals er ook negatieve verhalen zijn. We kunnen volgens mij niet om het gegeven heen dat we vandaag met een groot probleem in de sector worden geconfronteerd. Iedereen weet dat. Daardoor moeten we ons ook wenden tot die groep die we niet ten koste van alles hier aan het werk zetten – want dat kan uiteraard niet de bedoeling zijn. Maar ik denk dat we niet anders kunnen als we onze ouders en grootouders de nodige zorg willen geven en ze niet willen laten verkommeren, hetzij thuis, hetzij in een woonzorgcentrum. Zolang we op de eigen arbeidsmarkt niet over voldoende arbeidskrachten beschikken, kunnen we niet anders dan ons te wenden tot een beperkt aantal buitenlandse verzorgenden die we dan op een goede manier moeten begeleiden. Ik weet dat er instellingen zijn die er echt werk van maken en die een soort coach hebben aangesteld die ervoor zorgt dat die mensen degelijk worden ondersteund.

Ik wil het nog even hebben over hun betaling volgens het laagste barema. Ik denk dat we duidelijk moeten zijn en zorgen dat er geen cowboyverhalen worden verspreid. Het is niet zo dat ze worden onderbetaald. Dat kan niet want het minimumloon ligt vast bij wet. Ik kan wel begrijpen dat men mensen die nog geen 100 procent rendement kunnen geven en voor wie andere collega's nog moeten inspringen, een soort 'stage' laat doen voor een beperkte periode, waarna een evaluatie volgt. Als die gunstig is, kan men het loon verhogen. Deze discussie is ook al meerdere malen binnen de OCMW's gevoerd over het loon van mensen die werken in artikel 60. Moet je hun hetzelfde loon geven als mensen die op de werkvloer staan en waarvan terecht meer wordt verwacht dan van anderen die het door omstandigheden nog niet kunnen?

Minister, we moeten dus de keuze durven maken: gaan we ervoor zorgen dat onze ouders en grootouders zorg krijgen of gaan we zeggen dat buitenlandse werknemers niet mogen en niet kunnen?

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Voorzitter, minister, collega's, er wordt hier een belangrijke discussie gevoerd. De knelpunten in de zorgsector zijn gekend. Minister, u hebt hier al eens een warm pleidooi gehouden voor de 'zorgambassadeur' en voor de ondernomen acties.

Mevrouw De Vits stelde een terechte vraag. In uw actieplan is de aanwerving van buitenlandse werknemers geen prioriteit. Maar dat is wel een realiteit geworden waarmee wij rekening moeten houden. Dat betekent dat de overheid haar acties daarop moet afstemmen. Ik mis dus een gestructureerde aanpak. Hoe zullen wij die mensen opvangen en op korte tijd het Nederlands aanleren? In de zorgsector is het essentieel dat men de taal kent. Concrete acties en instrumenten ontbreken om dat doel te realiseren. Bent u van plan om concrete acties te ondernemen en een kader uit te tekenen waarbinnen de zorginstellingen moeten blijven indien zij buitenlandse werknemers aanwerven?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, vooraf wil ik toch stellen dat een aantal aspecten van het probleem te maken hebben met het arbeidsrecht en de toepassing ervan. Minimumlonen, detachering en zelfstandige statuten zijn niet typisch voor de zorgsector, maar komen voor in alle sectoren waar buitenlanders worden tewerkgesteld. In dat verband verwijs ik naar het bezoek van minister Muylers aan zijn Nederlandse collega, toen de werking van de interimkantoren in Vlaanderen aan bod is gekomen. Minister Muylers probeert op dat punt met reden een aantal problemen aan te pakken. Het probleem doet zich in veel sectoren voor, en de zorgsector vormt daar geen uitzondering op.

Mevrouw Van der Borgh heeft het over mensen die in een eerste fase minder verdienen omdat zij minder presteren. Men moet een onderscheid maken tussen een stage en een gewone arbeidsovereenkomst. Ik denk niet dat het mogelijk is om de regels van het

arbeidsrecht te overtreden, want dat zijn dwingende regels. Zij zijn van openbare orde, en de handhaving gebeurt door de sociale inspectie.

Op 7 september 2011 vond in samenwerking met het Vlaams Instituut voor Vorming en Opleiding in de Social Profit (VIVO), de VDAB en de European Employment Services (EURES) via een bevraging van de zorgsector over het aantrekken van buitenlandse verpleegkundigen plaats. Alle door Vlaanderen erkende voorzieningen en diensten werden gecontacteerd. Ik heb die bevraging hier trouwens vooraf aangekondigd. Met deze vragenlijst wenste ik een zicht te krijgen op het aantal voorzieningen die buitenlandse verpleegkundigen in dienst hebben enerzijds en te peilen naar de positieve en negatieve ervaringen met de aanwerving van verpleegkundigen uit het buitenland, zowel van binnen als buiten de Europese Unie, anderzijds. De actoren konden tot 23 september 2011 deze vragenlijst via een speciaal daartoe aangemaakte weblink invullen.

Wat de resultaten van deze bevraging betreft, kan ik u het volgende meedelen. Van de 1.236 enquêtes werden er 443 beantwoord, wat een respons van 35,8 procent oplevert. Van deze groep gaf 18,7 procent te kennen dat men buitenlandse verpleegkundigen in dienst heeft. Twee op drie van deze voorzieningen – 67,9 procent – had slechts twee of minder buitenlandse verpleegkundigen in dienst. Opgedeeld per type voorziening blijken het vooral de algemene ziekenhuizen te zijn die de meeste buitenlandse verpleegkundigen in dienst hebben – 20,9 procent –, gevolgd door de diensten voor thuisverpleging – 18,2 procent. Wat betreft de voorzieningen die geen buitenlandse verpleegkundigen in dienst hebben, kruiste 37,6 procent als reden aan dat men geen tekort aan verpleegkundigen heeft. 40,1 procent van de voorzieningen die geen buitenlandse verpleegkundigen in dienst hebben overweegt om dit eventueel ooit te doen als er op de eigen arbeidsmarkt geen verpleegkundigen meer te vinden zijn. Die laatste zouden dat eerder als noodoplossing doen. Ongeveer 77 procent werft dus geen buitenlandse werknemers aan.

Van de voorzieningen die buitenlandse verpleegkundigen in dienst hebben, rekruteerde ongeveer de helft – 47,5 procent – via een uitzendkantoor of selectiebureau. De meest voorkomende landen waar wordt gerekruteerd, zijn Roemenië – 34,1 procent –, Polen – 30,6 procent – en de Filipijnen – 16,5 procent. Als belangrijkste knelpunt wordt een gebrekkige kennis van het Nederlands vermeld. De taalkennis werd zowel tijdens de selectieprocedure als op het moment dat men aan de slag ging als ondermaats ervaren. In bijna een op twee aanwervingen – 48,1 procent – moest de voorziening een extra taalopleiding bij de start van de buitenlandse verpleegkundige aanbieden. Voor een op vijf voorzieningen – 21,5 procent – is de slechte talenkennis een reden om niet langer in het buitenland te rekruteren.

39,3 procent van de voorzieningen betaalden meer dan 9.000 euro voor de rekrutering van een buitenlandse verpleegkundige. Het betreft de totale kostprijs, voor advertenties, het inhuren van een selectiebureau, de verplaatsingskosten enzovoort. In 77,2 procent van de gevallen werd de buitenlandse verpleegkundige aangeworven met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. In 92,4 procent van de gevallen gebeurde dit aan dezelfde loonsvoorwaarden.

Er zijn hier vragen gesteld over het Vlaams beleid. Het is evident dat een beleidsmatige aanpak nodig is. Maar ik moet u toch wijzen op een aantal afspraken. Wat betreft uw vragen in verband met eventuele stappen die zullen worden gezet of het formuleren van conclusies op basis van deze resultaten, moet ik verwijzen naar het engagement dat is aangegaan in het Vlaams intersectoraal akkoord. Daarin is afgesproken dat in het kader van de arbeidsmigratie in de zorg- en welzijnssectoren de Vlaamse Regering en de sociale partners zich engageren om hiervoor een voorwaardenkader op te stellen. Er is daarvoor nog geen concrete timing afgesproken om de evidente reden dat nog niet alle betrokkenen bij het Vlaams intersectoraal akkoord hun goedkeuring hebben gegeven. De voornaamste betrokkenen deden dat ondertussen uiteraard wel al, maar we moeten nog enkele dagen of weken wachten voor ze

dat allemaal doen. De timing zal worden opgenomen bij de definitieve ondertekening van het akkoord en de opstart van de werkzaamheden.

Ik moet wel nogmaals benadrukken dat wat de zorgsector betreft, wij prioritair blijven inzetten op de eigen arbeidsmarktreserve, maar ik herhaal dat er met de sociale partners een akkoord is afgesloten in het kader van VIA. We zullen aan de tafel gaan zitten en u kunt de implementatie verwachten op het ogenblik dat het akkoord effectief operationeel mag worden.

Wat het gebrek aan talenkennis betreft, kan ik u wel meedelen dat er op dit moment door het departement en door het Agentschap Zorg en Gezondheid wordt bestudeerd of er binnen de door Vlaanderen erkende voorzieningen een norm kan worden opgelegd of toegepast inzake de Nederlandskundigheid van het zorgpersoneel. Ik moet opmerken dat dit ook moet gebeuren binnen de grondwettelijke en de Europese regelgeving, want ook van die kant kunnen er een aantal randvoorwaarden worden geformuleerd. Ik zie de heer Demesmaecker belangstellend kijken en ik kan bevestigen dat ik hiermee ook al iets zeg dat in het antwoord op zijn vraag aan de orde zal zijn. Er moet rekening mee worden gehouden dat er een aantal kaders zijn, maar dat belet niet dat er wordt nagedacht over de Nederlandskundigheid. Uit de enquête blijkt immers dat dit een belangrijk knelpunt is. In een zorgsituatie is er sprake van een soort kwetsbaarheid en afhankelijkheid en dus mag worden verondersteld dat we bekijken hoe we dit met elkaar in overeenstemming kunnen brengen. We bekijken momenteel op welke manier dat zou kunnen.

Het idee om autochtone peters en meters op de werkvloer in te schakelen, is een waardevol idee dat in de praktijk al frequent wordt toegepast. Uit de bevraging blijkt dat 57 procent van de voorzieningen die een buitenlandse verpleegkundige in dienst hebben, reeds specifieke maatregelen namen ter voorbereiding op de komst van de buitenlandse verpleegkundigen. Het aanstellen van een peter of meter was hierbij de meest genoemde maatregel.

Zoals ook minister Muylers heeft gezegd, werd er naar aanleiding van de verhalen over Bulgaarse en Poolse werknemers aan de inspecties, ook die van ons, gevraagd om een onderzoek te doen. Men is ter plaatse geweest, maar ik heb nog geen formeel verslag van de inspectie ontvangen. Als het verslag binnen is, zullen we het uiteraard – dat blijkt ook uit het antwoord van minister Muylers – inbrengen in het debat dat we moeten voeren over het kader van de randvoorwaarden. We zullen dan eventueel ook bekijken, specifiek voor Welzijn, of het in overeenstemming is met de Vlaamse regelgeving inzake zorg en bijstand, want, zoals ik al heb gezegd bij vorige gelegenheden, staan daar specifieke bepalingen in met betrekking tot registratie en diploma's, en die moeten worden gerespecteerd.

De voorzitter: Mevrouw Coppé heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben er ook van overtuigd dat er een globaal kader over arbeidsmigratie, en specifiek over arbeidsmigratie in de zorg, moet komen. De timing zal inderdaad volgen bij de afspraken daarover. Een taaltest vind ik zeker nodig, maar die moet passen binnen een kader waarbij de rechten van de werknemer versterkt kunnen worden. Ze mag niet bestraffend zijn.

Wat we zeker niet uit het oog mogen verliezen, is wat de zorgambassadeur vandaag opneemt, namelijk ervoor zorgen dat er voldoende promotie is voor het beroep en dat het aanbod van opleidingen groter kan worden. Als het dan toch zo is dat buitenlandse werknemers hier steeds meer in algemene ziekenhuizen actief zijn, dan moet er binnen de personeelsdiensten oog zijn voor het ontwikkelen van een diversiteitsplan zodat deze mensen niet aan hun lot worden overgelaten en onethische praktijken vermeden worden.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, minister, uit het antwoord blijkt dat men hier inderdaad mee bezig is, maar ik zou toch met enige aandrang willen vragen om een tandje bij

te steken. We weten dat er een tekort is en dat een tekort niet snel ingevuld wordt. We weten hoe lang de studies van verpleegkundigen duren. Ik zou een warm pleidooi willen houden om hier echt vaart achter te zetten, zo niet vrees ik dat we binnenkort voor nog grotere problemen komen te staan. We moeten er met zijn allen, ook met de minister van Werk, werk van maken om dit terdege aan te pakken en om heel wat praktische zaken uit te werken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het taalgebruik in zorginstellingen in de Vlaamse Rand - 2858 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaecker: Voorzitter, minister, mijn vraag sluit naadloos aan op de vorige discussie. U verwees al naar het antwoord. Eigenlijk was de kapstok van deze vraag het antwoord op een schriftelijke vraag eerder dit jaar over de taalproblematiek in zorginstellingen in een regio die meer dan elders in Vlaanderen te kampen heeft met de problematiek van ontnederlandsing en verfransing.

Taal en communicatie tussen zorgverlener en zorgbehoevende is uiteraard heel belangrijk, het is een element van de kwaliteit van de zorgverlening. De concrete aanleiding was een klacht. Als lokaal mandataris hebben we een antennefunctie. We krijgen regelmatig klachten van inwoners die de taalsituatie in een aantal zorginstellingen aanklagen. In een woonzorgcentrum in Overijse hadden heel wat mensen klachten over de gebrekkige kennis van het Nederlands bij het personeel. Het is maar een casus natuurlijk, want het fenomeen is schering en inslag in de hele Vlaamse Rand en ook erbuiten trouwens.

Een internetonderzoek van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) laat eenzelfde geluid horen. Patiënten in Brussel en in de Vlaamse Rand rond Brussel zijn zeer bekommerd om het gebruik van de eigen taal. Ik citeer professor Dirk Devroey in dit onderzoek: “De verzorging in de eigen taal blijkt dan weer hoofdzakelijk een probleem te zijn van de Nederlandstaligen in Brussel en in de Vlaamse Rand. (...) Dit probleem uit zich niet alleen in de ziekenhuizen en de spoedgevallendiensten maar ook in de rusthuizen in Brussel en de Rand werken alsmear meer verzorgenden en verpleegkundigen die geen Nederlands spreken”.

Heel wat mensen zijn daar inderdaad bezorgd over omdat dit tot gevaarlijke situaties kan leiden, ik denk alleen nog maar aan het geven en opvolgen van instructies omtrent geneesmiddelengebruik. In het antwoord dat u gaf op de schriftelijke vraag, zei u onder andere: “Ik onderzoek in samenspraak met het agentschap Zorg en Gezondheid of er een formele norm kan opgelegd worden inzake de Nederlandskundigheid van het zorgpersoneel in een woonzorgcentrum dat erkend wordt door de Vlaamse overheid.” U zei het daarnet al: dat is waarschijnlijk niet evident, maar het lijkt me toch wel zeer cruciaal, net omdat ik vind dat een grondige kennis van de Nederlandse taal een cruciaal element is in de kwaliteit van de zorgverlening.

Minister, u hebt daarstraks al een tipje van de sluier opgelicht, maar wellicht kunt u nu meer in detail gaan.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, uit de studie van de VUB blijkt de grote bezorgdheid van de Vlamingen in Brussel en in de Vlaamse Rand over het feit dat ze geen zorg zullen verkrijgen in hun eigen taal. Ik deel uw mening dat Nederlandsonkundig personeel de continuïteit van de zorg in gevaar zou kunnen brengen. Zeker in de woonzorg is het